

[Gøting.]

hvis der sker noget. Vi er på vej til at få noget i den retning bygget op; det går langsomt, men det er der så meget der gør i dette land, og nu skal trafikken åbenbart også gøre det. Men det går fremad. Hvorfor skal vi dog forkvakle denne udvikling og ødelægge den igen? Har vi råd?

Vi bør tilstræbe — jeg har sagt det tidligere i anden forbindelse — en ansvarsfuld og bevidst trafik, i hvilken hver enkelt trafikant er klar over, at reglerne skal overholdes, for ellers kommer risikoen. Det er jo netop sagen, at hvis alle holder reglerne, de rigtige regler, er der kun minimal risiko ved at færdes. Ydermere bør vi være forudseende og skabe de bedst mulige forhold for trafikken, fordi den er livsnødvendig for hver enkelt af os, derigennem at vi planmæssigt bygger bedre og bredere veje, motorveje med adskilte kørebaner på hovedstrækninger, retter farlige vejsving ud, fjerner vejtræer på i hvert tilfælde stærkere befærdede strøg, anvender lysere vejbelægninger, sigter efter hvad jeg ville kalde hovedgadestrækninger til udtømmning af vore større byer i myldretiderne, får skarpt markeret, hvor der er almindelig, og hvor der er ubetinget vigepligt o. s. v. o. s. v.

Jeg vil også gerne sætte en streg under det ikke uvæsentlige argument, at den foreslåede generelle fartbegrænsning uvægerlig inden for 50 km-skiltene vil skabe sammenklumpninger, altså netop på steder, hvor man i forvejen anser vejforholdene for utilstrækkelige. Man kan tydeligt ansue dette fænomen på steder, hvor der findes trafikale flaskehalse, f. eks. viadukten ved Hedehusene, færgeoverfartssteder o. lign.; i samme øjeblik flaskehalsen er passeret, får vi straks en spredningstendens frem netop skabt af den individuelle hastighed, og netop fordi forskellige førere anser forskellige hastigheder for forsvarlige — hvilket de vitteligt også er. Vi mennesker er jo nu engang forskellige.

Overhalingsproblemet bliver også føleligt. Det er ganske givet, at en vogn, der eksempelvis kører 45 km/t, som bliver overhalet af en vogn, der kører 50 km/t, reelt bliver årsag til, at overhalingen bliver en langvarig og dermed farlig historie, fordi den overhalende vogn ganske enkelt ikke må

opnå den hastighed, der betinger en ganske urisikabel overhaling.

Når jeg nu har luftet en lille del af min uvilje mod forslaget om generel hastighedsbegrænsning, så lad mig yderligere sige, at der spredt rundt om i landskabet findes visse deciderede trafikfælder, farlige sving, vejindsnævninger, pludseligt opdukkende tæt bebyggelse o. lign., og her er det naturligvis helt i sin orden, at man advarer trafikken med skilte, muligvis endog indfører en hastighedsbegrænsning, hvilket dog bør anvendes med noget større forsigtighed, end man f. eks. har gjort det ved Køgeringvejen. På dette område har den højtærede justitsminister i øvrigt alle mulige beføjelser i færdselslovens § 57, stk. 4, som allerede er nævnt et par gange. Jeg tror, det er klogere at anvende nogle vejmillioner til at søge at fjerne nogle af disse fælder end at sprede titusinder af skilte ud over landet — og så kun få det ud af det, at folk bliver mindre trafikminded og mere irriteret over urimeligheder. Irriterede trafikanter er noget af det farligste, man har, højtærede justitsminister!

Det kan også virke irriterende at køre bag ved en rutebil eller lastbil, som kører — og jeg understreger helt forsvarligt — med 80-90 km fart, medens det nyindførte 60 km-skilt på vognen foran griner imod én. I øvrigt et eklatant eksempel på, hvor umuligt det er at håndhæve urimelige bestemmelser. Fjern irritationsmomenter og urimeligheder i trafikken! Det vil være en langt mere fortjenstfuld handling end at indføre dem. Den del af lovforslaget, som omhandler en generel hastighedsbegrænsning i bymæssige bebyggelser, kan vi fra retsforbundets side — jeg håber, jeg har udtrykt mig tydeligt — ikke gå med til.

Om de øvrige paragraffer i lovforslaget kan jeg sige, at dem er vi rede til at give en velvillig udvalgsbehandling.

§ 65, stk. 4, foreslås affattet således:

„Sker der skade ved sammenstød mellem motordrevne køretøjer, bestemmer retten under hensyn til de foreliggende omstændigheder, om og med hvor stort et beløb erstatning bør ydes fra en af siderne.“

Jeg vil håbe, det må lykkes at administrere denne paragraf, som om der var sat en tyk